

Paolo Cognetti

Fericirea lupului

Traducere din limba italiană
de Cerasela Barbone

POLIROM
2022

O seară vîntoasă

În aceeași seară, Fausto a invitat-o la el. Locuința pe care o închiriasse era o relicvă din anii '70 sau '80, cu mostrele ei de dantele la ferestre, inimi sculptate în spătarele scaunelor și broderii cu flori-de-colt. Îi amintea de teleschiul din vale, construit pe vremea cînd la altitudine joasă încă ninge și lăsat de-acum să ruginească pe pajiști, și totuși îndrăgea vizuina aceea la fel ca orice loc în care o iei de la capăt, plin de promisiuni și lipsit de deziluzii. Nu era nimic al lui acolo, în afară de bocancii din prag și de cîteva cărți pe o etajeră, radioul și caietul de pe masă. Silvia l-a zărit de cum a intrat.

Scrii?

Cînd am timp.

Și ce scrii?

Fausto a luat de pe etajeră cartea pe care o publicase cu ani în urmă. Povești despre cupluri, de obicei. Cupluri care se istoveau, se trădau, se

despărțeau sau care rămâneau împreună ca apoi să-și facă și mai rău. Genul de povești care îl interesau odată și care de-acum i se păreau scrise de altcineva. Silvia a răsucit cărțulia în mâini.

Încă nu erai librăreasă, așa-i?

Ăă, nu.

Oricum, a rămas puțin timp pe piață.

De ce?

Nu se vindea. Apoi editorul a dat faliment.

Și n-ai mai scris nimic?

Nu cărți.

Ea a făcut semn spre caiet.

Pot?

Dacă reușești să-l descifrezi.

Fausto făcuse câteva experimente peste toamnă. Mergea la plimbare cu caietul în rucsac și se oprea după două sau trei ore sus, unde îl inspira altitudinea, și acolo, stînd pe o piatră sub cerul liber, încerca să pună în cuvinte ce avea în jur. Înțelesese imediat că trebuia să învețe totul. Se simțea ca un muzician care schimbase genul, poate chiar și instrumentul. Nu știa dacă paginile acelea vor deveni ceva, dar îi plăcea să muncească la ele și oricum era sătul să scrie despre bărbați, femei, iubiri.

Scena asta, a spus Silvia. Cu torentul noaptea și cerbul care se apropie să bea. Ți s-a întîmplat cu adevărat?

Da, îmi place să dorm afară când și când.

Să dormi afară, pur și simplu?

Am un sac de dormit bun. E un fel de ritual de la sfârșitul verii. Îmi iau rămas-bun de la ea cu o noapte petrecută în aer liber.

E o pagină frumoasă.

Zici?

Da, e frumoasă. Are un mister al ei, să nu te atingi de ea.

Silvia în camera aceea. Cu caietul lui în mâini.

Mai târziu au făcut dragoste în felul pe care îl învățau și care devenea al lor. Ascultau vîntul care se întetise din nou. Când Fausto s-a dus să bage lemne în sobă, l-a auzit șuierînd prin coș și a văzut flacăra pîlpîind. Și-a amintit că are pe undeva o sticlă de vin, a luat-o împreună cu două pahare și s-a întors la ea, care-l aștepta sprijinită de tăblia patului. Își pusese din nou puloverul direct pe piele. În timp ce Fausto turna vinul, ea l-a rugat să-i povestească cum a devenit scriitor.

Știi cine mi-a distrus mie viața? Jack London. Pentru că nu simțeam nicidecum că am cine știe ce povești personale, dar ideea mi se părea atît de aventuroasă. Să scriu, să beau, să trăiesc de azi pe mîine. Să am iubite de scriitori.

Cum sînt iubitele de scriitori?

Sînt nebune.

I-a întins Silviei paharul și s-a băgat în pat lângă ea.

Ah, dar la douăzeci de ani a fost frumos să cred asta. Să simt că îmi urmez vocația.

Vocația?

Abandonasem facultatea pentru că eram convins că nu au nimic să mă învețe. Citeam de capul meu tot ce găseam. Mă apucam de scris noaptea, sau în metrou, sau la bar, iată ce însemna vocația.

Eu n-am avut-o niciodată.

Nu?

Întotdeauna m-am luat după alții. Și m-am lăsat un pic dusă de val. Am urmat vocația celorlalți, poate.

Însă aici, sus ai venit singură.

Da, aici da.

În schimb, știi ce-am făcut eu imediat ce am primit exemplarele de autor ale cărții ăleia?

Ce-ai făcut?

M-am dus la oficiul stării civile să-mi schimb cartea de identitate. Am zis că o pierdusem. Și la rubrica profesie am cerut să treacă: *scriitor*. Adusesem cartea ca dovadă.

Silvia a râs. Fausto a golit paharul în numele vremurilor apuse.

Dar pe urmă n-ai fost scriitor, a spus ea.

Da și nu.

Adică?

Am învățat să supraviețuiesc.

Interesant. Cum se face?

Asta e o poveste prea tristă pentru o seară atât de frumoasă.

Atunci cred că o știu deja.

Au băut și au pălăvrăgit cît a fost vin în sticlă. Lui îi plăcea să stea treaz și să vorbească cu ea aproape la fel de mult pe cît îi plăcea să facă dragoste cu ea. Chiar și locuința aceea pentru turiști reușea să pară o casă și patul acela cu lenjeria cu tematică de Crăciun, patul lor: noptierele lor, paharele lor, mirosul sexului lor în așternuturi.

Silviei începea să-i fie somn. Se întinsese pe o parte cînd a spus:

Știi, găsisem o carte de geografie pentru copii în librărie. Spunea așa, că a urca o mie de metri pe Alpi echivalează cu a te deplasa o mie de kilometri spre nord.

A, da?

Da, datorită climei. Florei, faunei și așa mai departe. Zicea că clima se schimbă mult mai rapid la altitudine decît în latitudine, așa că și o scurtă diferență de nivel valorează cît o călătorie lungă.

Frumoasă idee.

Și mi-am zis atunci: păi, nu-i rău dacă vrei să faci ocolul lumii și n-ai un șfanț. Am luat un atlas

și am început să fac calcule. Am căutat Berlin, de exemplu: o mie de kilometri. Londra: tot o mie. Însă nu înseamnă că mergi la o mie de metri altitudine și găsești Londra și Berlin, nu așa funcționează. Dar la trei mii de kilometri nord de Alpi știi ce e?

Ce e?

Cercul Polar Arctic.

E la trei mii de kilometri?

Nu-ți convine?

Păi, de fapt, da. La noi, la trei mii de metri încep ghețarii. Și Polul Nord cât de departe e?

Ceva mai puțin de cinci mii de kilometri.

Pe vârful masivului Mont Blanc, cum ar fi.

Exact. Dacă urci pe vârful Mont Blanc sau pe Monte Rosa, mai că îți poți face o idee.

Fausto râdea. Silvia a căscat.

Și aici, la Fontana Fredda, unde sîntem? a spus el.

La ce altitudine e Fontana Fredda?

O mie opt sute cincisprezece.

Stai să mă gîndesc. Ar trebui să fim între Danemarca și Norvegia. Aproape la Oslo, aș zice.

Oslo?

Sau poate un pic mai sus.

Ei bine, în realitate, cînd pămîntul va fi inundat, toate văile astea vor deveni fiorduri.